

ĽADOVÝ SEVER

Freya sa zobudila zavčasu, no ešte chvíľu zostala ležať. V tme zreteľne cítila, ako pod ňou mesto vibruje v rytme pohybu, ktorým ho silné motory ženú po hladkom ľade. Rozospato čakala, kým jej slúžky prídu pomôcť so vstávaním. Až po niekoľkých minútach si spomenula, že sú všetky mŕtve.

Zhodila zo seba prikrývku, zažala argónové lampy a zaprášenými haldami porozhadzovaných šiat sa prebrodila do kúpeľne. Už niekoľko týždňov zbierala odvalu, aby sa osprchovala, ale aj dnes ráno stačil jediný pohľad na zložité ovládacie páčky v sprchovacom kúte a vzdala sa bez boja. Nevedela, ako zariadiť, aby tiekla teplá voda. Nakoniec sa uspokojila s tým, že si ako zvyčajne napustila vodu do umývadla a trochu si ošpliechala tvár a krk. Kúskom mydla, ktorý jej zostával, si namydli- la vlasy a vzápätí strčila celú hlavu pod vodu. Jej kúpeľ- níčky by nešetřili šampónom, vodičkami s výživnými látkami, balzami, zábalmi a voňavými prostriedkami od výmyslu sveta, ale teraz boli na onom svete a Freyi naháňali vyrovnané rady flaštičiek v ohromnom prísten- ku kúpeľne strach. Mohla si vyberať z toľkých, že si rad- šej nevybrala nič.

Našťastie už prišla na to, ako sa sama obliecť. Z kopy na zemi vytiahla pokrčené šaty, rozložila ich na pos- teľ a dolným otvorom sa do nich suchla. Pod látkou sa

potom vrtela a posúvala tak dlho, kým sa jej nepodarilo trafiť hlavu a ruky do tých správnych otvorov. Dlhá vesta lemovaná kožušinou, ktorá sa nosila cez šaty, sa obliekala oveľa ľahšie, ale opäť tu boli ťažkosti s gombíkmi. Kormorné boli vždy so zapínaním hotové raz-dva, a pritom ešte stíhali so smiechom trkotať o všetkom, čo sa v ten deň bude diať. Freya si nikdy nepamätala, že by im niektorý gombík ušiel do nesprávnej dierky, lenže teraz boli všetky mŕtve.

Freya sa s nadávkami nemotorne lopotila dobrú štvrtú hodinu, kým sa odvážila skontrolovať výsledok v zrkadle opradenom pavučinami. Ujde to, usúdila, keď zobrala do úvahy všetky okolnosti. Keď však vošla do klenotnice, zistila, že tie najkrajšie kúsky zmizli. V poslednom čase sa veci záhadne strácali. Freya nechápala, ako je to možné. Ale čo už, vlastne je úplne fuk, či si na tie zlepené, mydlom umyté vlasy nasadí diadém alebo či bude mať na špinavom krku zlatý náhrdelník s jantárom. Mama by jej, samozrejme, nedovolila ukazovať sa na verejnosti bez šperkov, ale mama bola mŕtva rovnako ako ostatní.

V tichých, opustených chodbách paláca ležala ako jemný sneh hrubá vrstva prachu. Freya zazvonila na lokaja a s pohľadom upretým z okna čakala, kým príde. Na zladovatených strechách mesta sa matne odrážal sivastý polárny prísvit. Dlážka sa chvela, keďže kdesi v hĺbke strojovne kmitali piesty a ozubené kolesá, ale tu hore bol pohyb sotva badateľný, lebo na najvzdialenejšom severe, v Ladovej pustatine, sa oko nemá podľa čoho orientovať – všade navôkol sa v nesmelom svite oblohy trblieta nekonečná biela pláň.

Lokaj si ešte počas behu narovnával napudrovanú parochňu.

„Dobré ráno, Chochlačka,“ pozdravila ho.

„Dobré ráno, Vaša Jasnosť“

Na okamih mala chuť pozvať Chochlačku do svojich komnát a prikázať mu, aby sa postaral o všetok ten prach, rozhádzané šaty a stratené šperky. Mohol by jej ukázať, ako sa púšťa sprcha. Lenže Chochlačka bol muž, a pustiť muža do súkromných priestorov samotnej markgrófky by bolo neslýchané porušenie všetkých tradícií. Namiesto toho povedala len to, čo opakovala každé ráno: „Môžeš ma odprevadiť do rannej jedálne, Chochlačka.“

O chvíľu, kým ich výťah viezol na dolné poschodie, sa jej pred očami vynorila predstava jej mesta, ktoré upaluje po ľadovci ako čierny chrobáček cupitajúci po obrovskom bielom tanieri. Otázka však bola, kam sa vlastne ženú? Chochlačka by to veľmi rád vedel, hovoril o tom výraz na jeho tvári a spoznala to i podľa toho, ako k nej čochvíľa zabľúdl spýtavým pohľadom. Aj Riadiacu komisiu by to náramne zaujímalo. Kľúčovať, aby unikli hladným dravcom, bola jedna vec, ale pomaly nastal čas, aby sa Freya rozhodla, čo bude s jej mestom ďalej. Už po tisíce rokov hľadeli obyvatelia Anchoraga s úctou na príslušníkov rodu Rasmussenovcov a očakávali od nich zásadné rozhodnutia. Ženy z tejto pokrvnej línie mali odjakživa zvláštny dar. Nevládli vari mestu ony od prvých dní po Šesťdesiatminútovej vojne? V spánku sa im prihovárali Ľadové božstvá a radili im, kam sa s mestom vybrať, aby našlo dobrých obchodných partnerov a vyhlo sa ľadovým úžinám a koristníckym mestám.

Freya však bola posledná svojho rodu a Ľadoví bohovia s ňou nehovorili. Nehovoril s ňou vlastne takmer nikto, a keď už sa na ňu predsa len obrátili, tak len preto,

aby sa so všetkou slušnosťou vypytovali, kedy už konečne vytýči nejaký smer. *Prečo sa pýtate mňa?* mala sto chutí rozkriknúť sa na nich. *Som len malé dievča! Neprosila som sa o to, byť markgrófkou!* Lenže okrem nej nezostával už nik, koho by sa mohli spýtať.

Dnes ráno im prinajmenšom dokáže odpovedať. Nebola si však istá, ako jej návrh prijmu.

Sadla si na čiernu stoličku s vysokým operadlom a pri dlhom čiernom stole sa osamote naraňajkovala. Vždy, keď zavadila nožom o tanier, keď zamiešala lyžičkou v šálke, zvuk sa v mĺkvej sieni rozľahol stonásobnou ozvenou. Z tieňov na stenách na ňu klopili zrak portréty jej božských predkov a aj oni vyzerali trochu netrpezlivo, ako by ju vyzývali k rozhodnutiu.

„Len pokoj,“ prihovorila sa im Freya. „Už som sa rozhodla.“

Keď dojedla, vkročil do siene komorník.

„Dobré ráno, Chochlačka.“

„Dobré ráno, Svetlo Ľadových Plání. Riadiaca komisia čaká, kým sa Vašej Jasnosti uráči.“

Freya prikývla a komorník otvoril dvere jedálne doko-rán, aby mohla komisia vstúpiť. Pôvodne mala dvadsaťtri členov, ale teraz z nej zostal len pán Skabius a slečna Plymová.

Vindolína Plymová bola vysoká, pomerne nevýrazná dáma v strednom veku. Svetlé vlasy nosila zvinuté do pevného drdola, ktorý jej balansoval na vrchu hlavy ako vyprázaná šiška. Kedysi pracovala ako sekretárka teraz už zosnulého vrchného navigátora a podľa všetkého sa v jeho mapách a tabuľkách vyznala viac než slušne, no v prítomnosti markgrófky sa jej zmocňovala horúčkovitá nervozita, takže kedykoľvek Freya čo i len potiah-